

Afhjælpling af Præstenøden. Den Underretning, som gives dér, er i den Grad lidet indgaaende og giver Indtryk af, at Præsteuddannelsen derovre virkelig er af en saadan Art, som den tidligere er karakteriseret af vore Biskopper. Det vil være det høje Ting bekendt, at man, da der var Tale om Loven om Afhjælpling af Præstemangel, fik fremdraget Biskoppernes Udtalelser om de amerikanske Præster, og navnlig var en Udtalelse af Biskop Koch, der selv tidligere havde haft at gøre med Uddannelsen af Præster, som blev sendt derover, lidet opmuntrende i Retning af at stille disse Præster i den fremtrædende Stilling, der nu her gives dem. Jeg maa sige, at det samme gælder absolut de Mennesker, som er Frimenighedspræster; vi ved intet, og der er ikke oplyst noget som helst om, hvorledes Uddannelsen er for deres Vedkommende. Jeg tvivler ikke om, at Flertallet af dem i Øjeblikket er fortræffelige — jeg ved det —, men der er ingen Kauteler, og derfor mener vi, det er rimeligere, at Loven betegnes som midlertidig, saaledes at vi, naar det Aar, som her er fastsat for dens Revision, er gaaet, kan staa frit. Dette Standpunkt indtager vi, som sagt, navnlig af Hensyn til, at vi ikke ønsker at gøre Teologmangelen permanent ved at formindske Tilgangen til teologisk Embedseksamen.

Ellers skal jeg kun udtale min Glæde over, at Udvalgsflertallet ikke har taget Hensyn til det Forrøg paa en Fornydelse af det gamle Stridsspørgsmaal om Kvinders Adgang til Præsteembeder, som Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (Kammersgaard) paa ny anbefalede. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, idet mine Udtalelser i tidligere Tid vistnok vil være det høje Ting bekendt. Det er et Spørgsmaal, som vedrører Ordinationsretten, og derfor er det, vi ønsker, at noget saadant ikke skulde komme frem, medmindre Kirken selv udtaler Ønske derom. Det er ganske rigtigt, hvad der er sagt, at der var et lille Mindretal i det kirkelige Udvalg, som havde Sympati for denne Tanke, men netop det kirkelige Udvalg viste, at der var en absolut Majoritet, meget stor altsaa, som ikke paa nogen Maade kunde tænke sig at optage dette Spørgsmaal, og jeg tror, at det høje Ting vil være fuldkommen klar over, at som Forholdene ligger i den danske Folkekirke, er Situationen ikke saaledes, at man kan stemme for dette Ændringsforslag.

Povlsen: I Modsætning til, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen maa jeg udtale min Tilfredshed med, at man er kommet bort fra det oprindelige Lovforslags Deklassering af de dansk-amerikanske Præster i Forhold til Missionærene, og at man her efter det Forslag, den højtærede Kirkeminister nu har stillet til en ny Affattelse af Lovforslaget, sidestiller de dansk-amerikanske Præster med Missionærene. Jeg tror, de dansk-amerikanske Præster som Regel har saa god en Uddannelse og i det hele taget i enhver Henseende er saa brugbare, at vi kun skal være glade ved, at vi dér kan faa den Hjælp til Præstegeringen, som vi i alt Fald i Øjeblikket i høj Grad trænger til herhjemme.

Hvad angaar det nye Lovforslags § 5, vil jeg gerne have Lov at henstille til den højtærede Kirkeminister, at der fra Administrationens Side gøres, hvad der kan gøres, for at der ikke paalægges nogen Præst at prædike i to Sprog. Jeg anser det for overordentlig uheldigt, naar Præsterne skal være tvunget til at prædike paa et andet Sprog end deres Modersmaal, og denne Paragraf kan jo bidrage til, at noget saadant ikke behøver at finde Sted i større Udstrækning.

Det kan ikke forbavse, at det radikale Mindretal er Medforslagsstiller til Forslaget om at aabne Adgang for Kvinder til Præstestillingen, vi finder det ganske urimeligt, at der ikke her er Lighed for Kvinder og Mænd. Heller ikke kan det forbavse, at vi maa stille Forslag om, at Mænd, der er ordineret, men ellers ikke opfylder de almindelige Betingelser for at blive Præst, og som nu faar Adgang dertil, fritages for at aflægge det danske Præsteløfte. Jeg har tidligere begrundet dette; jeg mener, at man dermed puster et Liv i Præsteløftet, som det ikke ellers har, og som det ikke taaler at faa pustet i sig. Der er allerede i Sognekald i Sønderjylland rykket ind tre Frimenighedspræster, som ikke har aflagt Præsteløftet, og jeg anser det da for en Selvfølge, at Præsteløftet heller ikke afkræves disse Præster, hvis de søger Embeder paa den anden Side Kongeaen. Jeg beklager meget, at vi ikke har kunnet naa dertil, at vi nu indfører som Fællesordning den Ordning, der er indført som midlertidig for Sønderjyllands Vedkommende: at ordinerede Mænd ikke afkræves Præsteløftet, og jeg haaber, at vi indenfor en ikke alt for lang Tid skulde kunne naa til, at Præsteløftet, som vi har det, helt bli-